

Неаполь по не щеше да ся бави много, защото истинното царство, домашното благополучіе, го очакваше на обѣдѣтъ, приготвенный когато го него нѣмаше тамъ.

Тая малка къщица бѣше на Мазаньела башината му, тя бы испупена отъ продаденныйтъ брилланты на св. Богородицѣ. (Така наричаше Марія непознатѣтъ онѣзи момѣщо бѣше видѣла въ Кармилскѣтъ черквѣ, името на който ни тя, ни другъ нѣкой можахъ да научать).

Младата жена бѣше посветила седмицѣтъ на двѣ работы еднакво священи. На деветодневнѣтъ молитвѣ за който бѣ ся общала на благодѣтелкѣтъ си и за въстановіето на домородството си въ къщѣтъ на Амалфіо, и благодареніе на нейното прилѣжаніе, на хубавото врѣме и на покровителкѣтъ, тя свърши благополучно тѣзи двойнѣ длѣжностъ на признателность и любовь. Единъ часъ още да ся мине и Мазаньель е при нейъ, и благополучіето имъ прѣзира политическѣтъ бури въ Неаполь.

Но какъ бѣ станѣло че тѣзи бури бѣхъ ся коснѣли до сиромѣха рыбацьи съпружѣтъ му? Ето малкото обстоятелство, което породѣ единъ толкозъ голѣмъ исторіѣ. Марія Аніе-лица, дѣщеря на единъ градинарь Пузолянинъ, много пѣти ходѣше на туй село да промыслѣ нѣщо за прѣхранѣтъ си, когато мѣжъ ѣ ловеше и продаваше рыбѣ. Но злочестина заплашваше младѣтъ съпрузы, а данѣцѣтъ имъ граб-вахъ отъ устѣтъ и самыйтъ имъ хлѣбъ. И тѣй за да избѣгне отъ този твърдѣ тежкѣ товаръ, една вечеръ Пузолянката измысли тѣзи хитринѣ. Зе че сви въ дрипы едно малко отварниче съ брашно, и пови го и му наложи дѣтинскѣ шапкѣ. Послѣ като носеше на гърды туй лѣжовно бамбино наела ся бѣ да излѣже мытарственнѣтъ стражари. Какъ бѣхъ дѣрзнѣли да прѣтѣрсятъ майкѣ кога носи чедото си? Но, увы, публиката е Аргосъ съ хыляды очи, лишень отъ уши да не чуе и отъ сърце да не смилява Браш-няното дѣте го уловихъ и зехъ го берницѣтъ които освѣтъ